

MATTHEÛS

26:1-13

Jezus kondigt Zijn kruisiging aan, terwijl de leiders Zijn dood beramen en Maria Hem zalft.

GELEZEN UIT

Herziene Statenvertaling

BELUISTER OF BEKIJK

versvoorvers.org/mattheus/26-1-13

BELUISTER OF BEKIJK

Inhoud

1	Jezus kondigt Zijn kruisiging aan	4 min	1
2	Het Pascha en Jezus' naderende dood	4 min	5
3	Het plan om Jezus heimelijk te grijpen	7 min	6
4	Maria en Judas tegenover elkaar	7 min	10
5	De kostbare zalving voor Jezus' begrafenis	3 min	14
	Om verder te lezen		15

1

Jezus kondigt Zijn kruisiging aan

Laten we nu kijken naar de openingsverzen van Mattheüs 26. Er staat:

En toen Jezus al deze woorden geëindigd had, gebeurde het dat Hij tegen Zijn discipelen zei: U weet dat over twee dagen het Pascha is, en dan zal de Zoon des mensen overgeleverd worden om gekruisigd te worden. Toen kwamen de overpriesters en de schriftgeleerden en de oudsten van het volk bijeen in het paleis van de hogepriester, die Kajafas heette; en zij overlegden met elkaar om Jezus met list te grijpen en te doden. Zij zeiden echter: Niet tijdens het feest, opdat er geen opschudding onder het volk komt.

MATTHEÛS 26:1-5

Dit korte tekstgedeelte is interessant door de manier waarop het is opgebouwd, want het komt direct nadat Jezus wordt voorgesteld als iemand die een lange rede heeft gehouden, een rede van twee hoofdstukken lang. Wij noemen die de rede op de Olijfberg. Er staat dat Hij, toen Hij deze woorden had uitgesproken, tegen Zijn discipelen zei:

Jullie weten dat het over twee dagen Pascha is en dat de Mensenzoon zal worden overgeleverd om gekruisigd te worden.

Dat is als het ware een naschrift bij de rede op de Olijfberg. Nadat Hij alles had gezegd wat in de rede op de Olijfberg staat, zei Hij dit tegen Zijn discipelen.

Misschien wordt dit kleine stukje informatie gegeven omdat Jezus veel dingen heeft gezegd die niet zijn opgetekend. Blijkbaar gaf Mattheüs ons deze informatie zodat we zouden begrijpen hoe kort hierna Zijn kruisiging zou plaatsvinden. Hij zei:

Over twee dagen is het Pascha.

In vers 17 staat:

Op de eerste dag van de ongezuurde broden kwamen de discipelen naar Jezus toe en zeiden tegen Hem: Waar wilt U dat wij voorbereidingen voor U treffen om het Pascha te eten?

MATTHEÛS 26:17

Dat moet natuurlijk op donderdag zijn geweest, want Jezus werd die nacht, nadat Hij het Pascha had gegeten, gearresteerd en vervolgens op vrijdag gekruisigd. Dat is tenminste de traditionele opvatting.

Sommigen geloven dat Jezus op donderdag werd gekruisigd. We zullen dat bekijken wanneer we bij het desbetreffende materiaal komen. Het volstaat om te zeggen dat we er traditioneel van uitgaan dat Jezus op vrijdag werd gekruisigd. De avond daarvoor at Hij dus de Paschamaaltijd met Zijn discipelen. Dat zou donderdag zijn geweest. Aan het begin van dit hoofdstuk zei Jezus:

Over nog twee dagen is het Pascha.

Dit moet twee dagen vóór donderdag zijn geweest. Met andere woorden, het was dinsdag.

We krijgen hier enige aanwijzing over de chronologie. Dat is eigenlijk ongeveer het enige wat deze twee verzen lijken bij te dragen, behalve dat ze erop wijzen dat Jezus Zijn discipelen opnieuw vertelde, zoals Hij hun al eerder had verteld, dat Hij gekruisigd zou worden. Bij deze gelegenheid vermeldde Hij niet, zoals Hij bij drie eerdere gelegenheden had gedaan, dat Hij gekruisigd zou worden en vervolgens op de derde dag zou opstaan. In het vorige hoofdstuk, in de rede op de Olijfberg, heeft Hij zojuist gesproken over het uiteindelijk komen met de heerlijkheid van Zijn engelen, enzovoort. Maar eerst zegt Hij: ‘Jullie weten het, over een paar dagen word Ik gekruisigd. Het Pascha komt eraan en Ik zal worden gekruisigd.’

2

Het Pascha en Jezus' naderende dood

Het Pascha was een feest van de Joden dat zij volgens de wet elk jaar moesten vieren. Het was een herdenking van de bevrijding van Israël uit Egypte in de dagen van Mozes, toen zij door de Rode Zee trokken en God hen uit de slavernij bevrijdde, hen als een zelfstandige natie vestigde, hun de wet gaf en een verbond met hen sloot. Het was zoiets als hun Onafhankelijkheidsdag. Zoals de vierde juli voor Amerikanen een dag is waarop zij hun onafhankelijkheid vieren, zo vierden de Joden het Pascha omdat God hen toen had bevrijd en hen tot een onafhankelijke en vrije natie had gemaakt.

Het werd Pascha genoemd omdat God bij die bevrijding de weerstand van de farao brak door de eerstgeboren zoon van de farao te doden, en inderdaad de eerstgeboren zoon van ieder Egyptisch gezin. Zelfs de Joodse gezinnen in Egypte zouden hier kwetsbaar voor zijn geweest, maar God zei tegen hen dat zij een lam moesten slachten, het bloed van het lam moesten nemen en dat op de deurposten en bovendorpels van hun huizen moesten aanbrengen. Hij zei dat de engel die door Egypte zou trekken en alle eerstgeborenen zou doden, naar het bloed zou kijken. Hij zei:

En het bloed zal u tot een teken zijn aan de huizen waarin u verblijft. Als Ik het bloed zie, zal Ik u voorbijgaan en er zal geen plaag onder u zijn die verderf teweegbrengt, als Ik het land Egypte zal treffen.

EXODUS 12:13

De Engelse naam voor het Pascha, 'Passover', verwijst naar Gods voorbijgaan aan de huizen van de Israëlieten: Hij ging daar niet naar binnen om hun eerstgeborenen te doden, terwijl Hij de eerstgeborenen van de Egyptenaren had gedood. Dit leidde tot de bevrijding van de kinderen van Israël. Daarom vierden zij het Pascha jaar na jaar. Het was een van de drie feesten die zij moesten vieren door een pelgrimstocht naar Jeruzalem te maken. Dit was een feest dat een week duurde.

Dat was dus de tijd van het jaar. Dit is het derde of mogelijk het vierde Pascha waarover we in het leven van Jezus lezen. Het is onzeker of dit het derde of het vierde is, omdat in Johannes 5 een feest van de Joden wordt genoemd waarvoor Jezus naar Jeruzalem ging. Als dat een Pascha was, waren er in totaal vier Pascha's tijdens de bediening van Jezus. Als dat geen Pascha was, waren het er misschien maar drie.

Het aantal Pascha's zou dus bepalen of Zijn bediening tweeënhalve of drieënhalve jaar duurde. Niemand weet het zeker. Hoe dan ook, toen Jezus stierf, was dat tijdens het Paschafeest, en Jezus vertelt Zijn discipelen dat dit heel binnenkort zal gebeuren.

Er waren daarvoor drie momenten geweest waarop Jezus Zijn discipelen had gewaarschuwd dat ze rekening moesten houden met Zijn arrestatie en kruisiging. Hij had hun dit voor het eerst verteld in Mattheüs 16, toen Hij met hen in Caesarea Filippi was, en hun reactie was negatief. Petrus wees Jezus zelfs terecht omdat Hij opperde dat Hij zou sterven. Jezus moest Petrus vervolgens terechtwijzen omdat die Hem had terechtgewezen. Hij zei:

Maar Hij keerde Zich om en zei tegen Petrus: Ga weg achter Mij, satan! U bent een struikelblok voor Mij, want u bedenkt niet de dingen van God, maar die van de mensen.

MATTHEÛS 16:23

Bij twee andere gelegenheden voorspelde Hij opnieuw dat Hij gekruisigd zou worden en dat Hij uit de dood zou opstaan. Hier vertelt Hij hun hoe spoedig deze gebeurtenis zal plaatsvinden: binnen een paar dagen.

3

Het plan om Jezus heimelijk te grijpen

Nadat Mattheüs deze voorspelling van Jezus heeft vastgelegd, geeft hij ons vervolgens een tussenscène. Het toneel verplaatst zich naar het paleis van de hogepriester, die Kajafas heette. Kajafas was niet alleen de hoogste religieuze figuur. De hogepriester had ook enige politieke invloed in Israël, omdat hij de voorzitter van het Sanhedrin was. Het Sanhedrin was het hooggerechtshof van Israël. Hoewel de Israëlieten onder

Romeinse heerschappij stonden, hadden de Romeinen hun toegestaan om tot op zekere hoogte hun eigen interne religieuze bestuur in te stellen en in stand te houden. Er waren grenzen aan wat ze konden doen, maar het Sanhedrin had zeer veel politieke macht over het leven van het volk Israël. Daarom was de hogepriester, die voorzitter van die raad was, politiek gezien een van de machtigste mannen in het land Israël.

In vers 3 staat:

Toen kwamen de overpriesters en de schriftgeleerden en de oudsten van het volk bijeen in het paleis van de hogepriester, die Kajafas heette;

MATTHEÛS 26:3

Er staat dat ze een plan beraamden om Jezus met een list gevangen te nemen en Hem te doden. Maar ze zeiden:

Zij zeiden echter: Niet tijdens het feest, opdat er geen opschudding onder het volk komt.

MATTHEÛS 26:5

Het feest zou binnen een paar dagen beginnen, en ze wilden Jezus niet tijdens het feest gevangennemen, omdat er dan zo'n grote menigte aanwezig zou zijn. Het leek erop dat het volk misschien in opstand zou komen of zoiets, en dat zou de Romeinen op hen af laten komen en alle feestelijkheden rond het feest tenietdoen. Als het niet tijdens het feest zou gebeuren, moesten ze het ervoor of erna doen. Het feest duurde een week. Ze moesten Jezus dus óf binnen de komende paar dagen gevangennemen, óf wachten tot een week later, ongeveer tien dagen later, wanneer het feest voorbij was.

Uiteindelijk beraamden ze een plan om Jezus vóór het feest gevangen te nemen. Ze hoopten met Hem af te rekenen en Hem uit de weg te ruimen voordat het feest begon, want Jezus bezorgde hun moeilijkheden. Het feest was een tijd waarin Jezus hun misschien moeilijkheden kon bezorgen, omdat Hij vaak naar deze feesten kwam. Wanneer Hij op deze feesten was, onderwees Hij dagelijks in de tempel. Vaak kwamen er grote menigten luisteren wanneer Jezus in de tempel onderwees. En soms waren de

dingen die Jezus tegen deze menigten zei bijzonder ongunstig voor de gevestigde religieuze orde. In plaats van te wachten tot het feest voorbij was, waardoor Jezus hun misschien nog meer schade kon berokkenen, besloten ze dus haastig en snel te proberen Hem in handen te krijgen.

Maar ze moesten het met een list doen. Er staat dat ze een plan beraamden om Jezus met een list gevangen te nemen en Hem te doden. Ze hadden al eerder geprobeerd Hem in de val te lokken. In enkele eerdere hoofdstukken lezen we dat de Farizeeën, de Sadduceeën en een wetgeleerde ieder afzonderlijk naar Jezus toe kwamen en Hem in Zijn woorden probeerden te vangen. Maar dat had zich tegen hen gekeerd.

Ik denk dat met 'een list' eigenlijk heimelijkheid of misleiding bedoeld moet zijn. Zonder er veel aandacht op te vestigen, wilden ze Jezus arresteren op een tijd en plaats waar de menigten Hem niet konden beschermen. Ze wilden Hem gevangennemen, Hem wegvoeren, Hem berechten en zich van Hem ontdoen zonder al te veel publieke aandacht te trekken.

Dat was op dit specifieke moment moeilijk voor hen, omdat Jezus wist dat ze achter Hem aan zaten en Hij Zich niet voortijdig in hun handen zou overleveren. Ze wisten zelfs niet dat Hij Zich ooit in hun handen zou overleveren. Voor zover zij wisten, zou Hij net als ieder ander mens gevangenneming willen vermijden. Ze beseften niet dat Jezus was gekomen om doelbewust Zijn leven af te leggen. Hij zei:

Niemand neemt het Mij af, maar Ik geef het uit Mijzelf; Ik heb macht het te geven, en heb macht het opnieuw te nemen. Dit gebod heb Ik van Mijn Vader ontvangen.

JOHANNES 10:18

Hij zei:

Ik kan Mijn leven geven en het weer terugnemen.

Toen Jezus uiteindelijk gevangengenomen en gedood werd, was dat dus geen ongeluk. Zijn beveiliging was niet gewoon tekortgeschoten of zoiets. Hij liep in feite doelbewust een val in, zodat Hij gevangengenomen kon worden. Maar ze verwachtten niet dat Hij

dat zou doen. Ze gingen ervan uit dat Jezus, net als ieder ander normaal mens, zou proberen te voorkomen dat Hij werd gepakt. Daarom moesten ze een of andere heimelijke list vinden om Hem in een besloten omgeving aan hen te laten verraden, want daar bevond Jezus Zich. Op klaarlichte dag was Jezus in de tempel en onderwees Hij de menigten. Maar Hij wist, en de leiders wisten, dat ze Hem niet konden gevangennemen zolang Hij omringd werd door menigten die met Hem sympathiseerden. Maar als de religieuze leiders 's nachts, wanneer de menigten thuis aan het avondeten waren of in bed lagen, te weten konden komen waar Hij zou zijn, dan konden ze Hem misschien vinden en Hem in stilte gevangennemen. Dat hoopten ze te doen.

Maar hoe zouden ze dat aanpakken? Jezus maakte hun nu niet bepaald bekend waar Hij de nacht doorbracht. Hij bewoog Zich in het donker en ging naar de huizen van mensen zonder van tevoren bekend te maken waar Hij zou zijn. Dat dit zo was, zien we in een verhaal dat iets later in dit hoofdstuk aan bod komt. Daar weten zelfs Zijn discipelen niet in welk huis Hij zal zijn om het Pascha te vieren. Hij geeft hun instructies:

En Hij stuurde twee van Zijn discipelen eropuit en zei tegen hen: Ga de stad in en iemand zal u tegemoetkomen die een kruik water draagt; volg hem, en waar hij ook naar binnen gaat, zeg daar tegen de heer des huizes: De Meester zegt: Waar is de eetzaal waar Ik het Pascha met Mijn discipelen eten zal? En hij zal u een grote bovenzaal wijzen, volledig ingericht en klaar; maak het daar voor ons gereed.

MARKUS 14:13-15

Dit alles had te maken met een uitgebreid systeem van herkenningstekens enzovoort. Het lijkt duidelijk dat Jezus zelfs aan Zijn discipelen niet van tevoren bekendmaakte waar Hij zou zijn of waar Hij Zijn maaltijd zou gebruiken. Ze gingen met Hem mee, maar gewoonlijk wisten ze pas op het laatste moment waar ze heen zouden gaan. De reden daarvoor zou zijn dat niemand van tevoren zou kunnen weten waar ze Hem 's nachts konden vinden als ze Hem wilden arresteren.

Jezus ging in deze specifieke periode dus uiterst heimelijk te werk. De enige manier waarop de overpriesters konden hopen Hem op zo'n plek gevangen te nemen, was door van een naaste vertrouweling van Hem te weten te komen waar Hij waarschijnlijk zou zijn. Judas, die Hem later verraadde, wist zelf niet eens altijd zeker waar Jezus op een bepaald moment zou zijn. Hij kende echter wel enkele plaatsen waar Jezus vaak kwam. Omdat Jezus vaak in de hof van Gethsémané kwam en Judas verwachtte dat Hij daar waarschijnlijk te vinden zou zijn, kon Judas die mensen daarheen leiden.

Maar we lopen op de zaken vooruit. Het punt is dat de overpriesters plannen begonnen te smeden en probeerden een manier te vinden om te ontdekken waar Jezus Zich bevond, voordat de menigten tussenbeide konden komen om Hem te redden. Later in het verhaal zullen we lezen dat Judas degene was die hen naar Hem toe bracht.

4

Maria en Judas tegenover elkaar

We hebben in feite zojuist de eerste vijf verzen gelezen. Je zou verwachten dat vers 14 daar direct op zou volgen, want daar staat:

Toen ging een van de twaalf, die Judas Iskariot heette, naar de overpriesters en zei: Wat wilt u mij geven, als ik Hem aan u overlever? En zij kenden hem dertig zilverstukken toe. En van toen af zocht hij een geschikte gelegenheid om Hem over te leveren.

MATTHEÛS 26:14-16

In de verzen 3 tot en met 5 zien we hoe de overpriesters plannen smeden en hopen op een gelegenheid om Jezus gevangen te nemen. In de verzen 14 tot en met 16 zien we dat Judas naar hen toe gaat, hun die gelegenheid biedt en met hen samenwerkt. Tussen die twee gedeelten is echter een verhaal als een tussenzin ingevoegd. Het staat in de verzen 6 tot en met 13 en luidt:

Toen Jezus in Bethanië was, in het huis van Simon de melaatse, kwam er een vrouw naar Hem toe die een albasten fles met zeer kostbare zalf had; en zij goot die uit op Zijn hoofd terwijl Hij aanlag. Toen Zijn discipelen dat zagen, waren zij verontwaardigd en zeiden: Waartoe deze verkwisting? Deze zalf had immers duur verkocht kunnen worden en de opbrengst aan de armen gegeven. Maar Jezus, Die dit merkte, zei tegen hen: Waarom valt u deze vrouw lastig? Want zij heeft een goed werk aan Mij verricht. De armen hebt u immers altijd bij u, maar Mij hebt u niet altijd. Want toen zij deze zalf op Mijn lichaam goot, deed zij dat als voorbereiding op Mijn begrafenis. Voorwaar, Ik zeg u: overal waar dit Evangelie gepredikt zal worden in heel de wereld, zal ook tot haar gedachtenis gesproken worden over wat zij gedaan heeft.

MATTHEÛS 26:6-13

Daarna krijgen we het verhaal waarin Judas Jezus verraadt. Wat interessant is aan de plaatsing van dit verhaal over de vrouw die Jezus zalft voor Zijn begrafenis, is dat het Evangelie van Johannes ons vertelt dat deze zalving veel eerder in die week plaatsvond. Het gebeurde vóór de intocht in Jeruzalem, de dag ervoor, wat naar alle waarschijnlijkheid zaterdagavond zou zijn geweest.

In het verhaal zoals we het lezen, bevinden we ons op dinsdag, twee dagen voor het Pascha. We hebben hier dus een kleine moeilijkheid. Mattheüs, en ook Markus, plaatsen deze zalving van Jezus in Bethanië in deze specifieke context, die de dinsdag

van die week lijkt te zijn. Maar Johannes plaatst dezelfde gebeurtenis, hetzelfde verhaal, waarschijnlijk op de zaterdagavond vóór de intocht in Jeruzalem, enkele dagen eerder.

Dit vormt niet noodzakelijkerwijs een tegenstrijdigheid, omdat de evangelienschrijvers niet altijd proberen ons een chronologisch verslag te geven. Ze groeperen zaken vaak naar onderwerp. Naar mijn mening hebben Mattheüs en Markus dit hier geplaatst in plaats van op de chronologische plek, en wel om een eenvoudige reden: we zien een tegenstelling tussen Maria, de vrouw in dit verhaal, en Judas. Er is een gedachtenis aan Maria. Jezus zei dat ze overal waar het Evangelie wordt gepredikt, herinnerd zal worden. Maar dat geldt dan toch ook voor Judas? Overal waar het Evangelie wordt gepredikt, wordt ook Judas herinnerd. Judas en Maria worden beiden herinnerd om wat ze met betrekking tot Jezus hebben gedaan. Maria verrichtte een daad die haar buitengewoon veel kostte. Ze offerde kostbare bezittingen, misschien wel al haar spaargeld, op voor Jezus. Judas daarentegen offerde Jezus op voor een schamel bedrag. Hier zien we een enorm contrast tussen de daad van Maria en de daad van Judas. Hoewel Maria dit deed bij een gelegenheid die enkele dagen vóór de gebeurtenis waarover we nu lezen plaatsvond, zetten Mattheüs en Markus het hier neer in plaats van het eerder te vermelden, zodat we het verschil tussen Maria en Judas zouden zien, denk ik.

Maar er is nog een reden om het hier te plaatsen. Hoewel Mattheüs ons dat niet vertelt, vertelt het Evangelie van Johannes ons dat Judas degene was die bezwaar maakte tegen het uitgieten van deze olie door Maria. Blijkbaar werden alle discipelen er verontwaardigd over, maar Judas was degene die werkelijk verontwaardigd was en de beroering veroorzaakte. Jezus wees Judas in deze situatie terecht. Elders lezen we dat satan Judas binnenging, namelijk in Lukas 22:3 en Johannes 13:27.

Laat ik nu voorlezen wat Johannes hoofdstuk 12 over de zalving vertelt:

Then six days before the Passover, Jesus came to Bethany where Lazarus was, who had been dead, whom He had raised from the dead. There they made Him a supper, and Martha served, but Lazarus was one of those who sat at the table with Him. Then Mary took a pound of very costly oil of spikenard, anointed the feet of Jesus, and wiped His feet with her hair. And the house was filled with the fragrance of the oil. Then one of His disciples, Judas Iscariot, Simon's son, who would betray Him, said, 'Why was this fragrant oil not sold for three hundred denarii and given to the poor?' This he said not that he cared for the poor, but because he was a thief and had the money box, and he used to take what was put in it. Then Jesus said, 'Let her alone. She has kept this for the day of My burial. For the poor you have with you always, but Me you do not have always.'

JOHANNES 12:1-8

Wat hier gebeurt, is dat Judas bij deze gelegenheid in het openbaar door Jezus wordt terechtgewezen. Het lijkt erop dat Judas hierdoor misschien verbitterd raakte tegenover Jezus. Hij vond het niet prettig om in het openbaar vernederd te worden en misschien ging hij daarom weg. Wat hem betreft was dat de druppel die de emmer deed overlopen. Hij ging weg en besloot Jezus te verraden. Natuurlijk zou hij Jezus niet alleen vanwege die ene gebeurtenis hebben verraden. Het moet al enige tijd in het hart van Judas zijn geweest om dit te doen, maar dit lijkt de druppel te zijn geweest die de emmer deed overlopen.

Door het verhaal over de zalving van Jezus in Bethanië te plaatsen waar Mattheüs het plaatst, geeft hij ons dus de aanleiding die Judas er enkele dagen later toe bracht om Jezus te gaan verraden. Door deze thematische rangschikking plaatst hij ook het contrast tussen Maria en Judas op een treffende manier naast elkaar. Volgens mij is dat de reden waarom Mattheüs en Markus dit zo hebben gedaan.

5

De kostbare zalving voor Jezus' begrafenis

Deze olie vormde voor deze vrouw ongetwijfeld een erfenis. In Markus en Johannes wordt ons verteld dat deze olie driehonderd denariën waard was. Een denarie was ongeveer het dagloon van een arbeider. Driehonderd denariën kwamen neer op een jaarloon voor een werkende man. Ze bezat dus olie ter waarde van wat voor ons — hoeveel zou het zijn? — twintigduizend of dertigduizend dollar zou zijn. Ze goot die over het hoofd van Jezus uit.

De discipelen, daartoe aangezet door Judas, zeiden:

Dat lijkt zo zonde. Bedenk eens hoeveel arme mensen hiermee geholpen hadden kunnen worden.

Maar er wordt ons verteld dat Judas, die dit bezwaar naar voren bracht, niets om de armen gaf. Hij wilde alleen dat het geld in de kas terechtgekomen was, waar hij erbij kon, omdat hij de neiging had daaruit te stelen.

Jezus zei onder andere:

De armen hebben jullie altijd bij je, maar Mij hebben jullie niet altijd bij je.

In de versie van Markus staat:

Want de armen hebt u altijd bij u en wanneer u wilt, kunt u hun weldoen, maar Mij hebt u niet altijd.

MARKUS 14:7

Jezus zei niet dat er nooit een tijd zou komen waarin er geen armen waren, en dat ze zich daarom maar niet om de armen moesten bekommeren. Hij zei alleen:

Jullie krijgen nog andere kansen om de armen te helpen. Dit is een van de laatste kansen die jullie krijgen om Mij te eren.

Deze vrouw koos ervoor die gelegenheid te benutten en ze goot deze olie uit.

Misschien begreep ze de betekenis ervan en misschien ook niet. Hij legde het uit als een zalving voor Zijn eigen begrafenis. Als zij het zo begreep, dan had ze veel meer inzicht dan de discipelen, want zij begrepen nog altijd niet dat Hij zou sterven, hoewel Hij het hun had verteld. Maar bedenk dat diezelfde Maria aan de voeten van Jezus had gezeten toen Martha aan het bedienen was, en Maria had heel aandachtig naar Jezus geluisterd. Ze was waarschijnlijk opmerkzamer dan de discipelen en misschien begreep ze heel goed wat Hij zei wanneer Hij over Zijn eigen dood sprak. Omdat ze Hem vóór Zijn dood eer wilde bewijzen, kwam ze dus naar Hem toe en zalfde Hem. Jezus gaf aan dat dit was wat ze had gedaan.

Of Hij haar daad eenvoudig zo uitlegde terwijl zij die zelf niet zo begreep, of dat Hij wist dat zij het wist, kunnen we niet met zekerheid zeggen. Maar Jezus zei zeker dat zij het waard was om overal waar het evangelie wordt gepredikt geëerd en herdacht te worden, omdat ze Hem eerde in het licht van Zijn naderende dood. De discipelen waren op dat moment nog behoorlijk traag van begrip. Volgens mij werden ze overvallen door wat er gebeurde toen Jezus werd gearresteerd en gedood. Maar we zullen hier meer over zeggen, vooral over het verraad van Jezus door Judas, wanneer we erop terugkomen. We zullen doorgaan met onze studie van het Evangelie van Mattheüs totdat we het boek Mattheüs helemaal hebben behandeld en vervolgens het Nieuwe Testament door zijn.

Om verder te lezen

Alle bijbelteksten die in deze lezing aan bod komen, in de volgorde waarin ze gebruikt zijn.

- Mattheüs 26:1-5
- Mattheüs 26:17
- Exodus 12:13
- Mattheüs 16:23
- Mattheüs 26:3
- Mattheüs 26:5
- Johannes 10:18
- Markus 14:13-15
- Mattheüs 26:14-16

- Mattheüs 26:6-13
- Johannes 12:1-8
- Markus 14:7

Lezing © Steve Gregg / The Narrow Path. Nederlandse vertaling © 2026 Vers voor Vers. De bijbeltekst in deze uitgave is ontleend aan de Bijbel in de Herziene Statenvertaling, © 2010/2016 Stichting HSV.